

Publicerad 2010-06-24 10:17 av dagbokeen

Obotlig blyghet

Jag är obotligt sjuk i blyghet. Den skaver som diadem bakom öronen, som för små skor i hårt läder. Den tränger sig på som en oinbjuden gäst och lämnar aldrig. Jag vill dra mig loss, säga farväl och gå min väg. Men den sitter som berg, blygheten bor med mig.

Du som aldrig vågade se mig i ögonen och berätta sanningen. Du som lämnade mig ensam på berget för att omslutas av endast blyghet. Du som avslutade allt lika brutalt som tengil i bröderna lejonhjärta. Du som fick mig att tappa orden och endast stamma. Jag stammade länge. Efter ett tag blev det så jobbigt att jag slutade. Nu pratar jag inte med främlingar. Jag hälsar inte ens. Säger inte hej, kanske vinkar lite. Sedan går jag därifrån snabbt för att inte uppslukas av blygheten. '

Jag vill att den ska flytta till annan adress. Jag vill kunna säga hej. Jag vill pussa någon, förstår du det? Man måste kunna prata för att få pussas. Jag kan inte vinka mig genom livet för att bli ett bortglömt barn i vinterkylan som är vilsen i livet och saknar raggsockor som värmer fötterna. Frusna tår som längtar efter eld och värme. Det var du som gav mig det obotliga.

Du som förstörde mitt tal och min framtid. Du som stal min framtids kyssar av främlingar iklädda riddarrustningar. Du gav mig istället blyghet som skaver, något alldeles fruktansvärt mycket. Jag vill springa igenom en snårig skog och hoppas på att allt lossnar bit för bit. Hoppas på att jag springer ifrån mitt förflutna. Kanske springer ifrån blygheten. Kan man äta medicin för sådant? Jag vill blir hårt lindad med kärlek som de ryska barnen förr i världen. Hårt hårt virad så jag knappt kan andas, för att känna pulserande trygghet. För att återinskräffa ett liv med prat och skratt.

Jag skrattar inte längre, har du hört det? Jag hatar dig för det du gjort och älskar mig för det jag såg.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren dagbokeen med Poeter.se id #33885 innehar upphovsrätten